

Children's Care Oekraïne

Nieuwsbrief september 2019- Jaargang 7 nr. 3

Het is alweer september en dat betekent dat de herfst begint, maar dit betekent niet dat het meteen nat en koud is. Op dit moment zit ik voor de ventilator omdat het anders echt te warm is in huis.

De zomer was erg wisselend, naast veel regen hadden we ook veel hoge temperaturen zoals de laatste drie weken. De grond is erg droog en dus moet ik elke dag mijn tuin in om alles water te geven. In het begin van de

lente schreef ik jullie dat ik weer was begonnen met het aanleggen van een groentetuintje. Komkommers, tomaten, paprika's, boerenkool, witlof, bloemkool en broccoli heb ik gezaaid. Maar helaas heeft niet alles goed uitgepakt, bloemkool en broccoli heb ik niet kunnen oogsten. De witlofwortel en boerenkool staan nog in de grond en lijken het goed te doen. Van de tomaten heb ik sap gemaakt en de paprika's kan ik op dit moment plukken.

Verlangens en emoties

Elke keer als ik mijn nieuwsbrief ga schrijven lees ik mijn vorige nieuwsbrief weer even om te zien wat ik de laatste keer met jullie heb gedeeld. En ik realiseer me dat ik jullie lang heb laten wachten want het was mei toen ik jullie voor de laatste keer schreef. Ik moet eerlijk bekennen dat ik het vrij lastig vindt om nieuwsbrieven te schrijven. Naast dat schrijven, lezen en taal sowieso niet echt mijn ding zijn, vindt ik het ook best lastig wat ik ga vertellen en hoe ik dingen moet opschrijven.

Nu ik mijn laatste nieuwsbrief lees, zie ik daar de volgende zin staan: 'Een einde en het begin van iets nieuws.' Maar de laatste periode voelde eigenlijk helemaal niet zo. Ja, er waren veel nieuwe dingen. Werken in de internaten, een kamp in het straatkinderhuis en

kampweken in het zigeunerkamp. Maar tegelijkertijd was daar ook nog het ziekenhuis. Stoppen, loslaten of toch doorgaan? Ik merkte aan mezelf dat het me erg onrustig maakt. Mijn liefde voor het werk in het ziekenhuis is nog zo groot dat helemaal afstand nemen me nu gewoon nog niet gaat lukken. Maar toch is het gevoel wel anders, er is in Beregowo geen team meer waarmee we samen werken op de kinderafdeling. Daarnaast zijn er maar weinig kinderen en dat maakte het soms best even lastig om gemotiveerd te blijven. Op het moment dat ik dit schrijf rollen de tranen over mijn wangen; ik voel me soms tekort schieten en ondankbaar. Ik mag op dit moment naast alle andere dingen nog voor twee geweldig lieve kleine schatjes zorgen. Maar het voelt

alsof ik er niet altijd van kan genieten omdat ik mijn eigen verlangen naar hoe het vroeger was in de weg laat staan. Mijn verlangen om weer één ding/taak te hebben waar ik me vol voor kan geven. Mijn eigen strijd in mijn hoofd is om één ding te moeten hebben zodat dat duidelijk is naar mijn sponsors toe. Maar misschien hoeft dit helemaal niet, hoef ik niet maar één ding te doen maar mag ik juist meerdere talenten en gaven gebruiken en deze op verschillende plekken inzetten. Ik denk dat het tijd en vooral gebed nodig heeft om hier mijn weg in te vinden. Met op dit moment verschillende dingen en projecten waar ik me voor mag inzetten.

In het ziekenhuis

Kevin 1,5 jaar en Sophie 4,5 maand zijn de twee kinderen waar ik op dit moment voor mag zorgen. Door de kampweken en doordat ik ziek ben geweest, heb ik zes weken niet in het ziekenhuis kunnen werken en dit was duidelijk zichtbaar. Natuurlijk hebben de kinderen wel eten gehad en een schone luier maar de verzorging is toch duidelijk achtergebleven. Je merkte vooral dat de kinderen liefde en aandacht te kort waren gekomen. De laatste twee weken ben ik weer dagelijks in het ziekenhuis aan het werk en je merkt zoveel verschil. Waar de kinderen de eerste dagen eigenlijk direct weer in slaap vielen na de fles en erg passief waren, zijn ze nu weer veel actiever. Kevin is door zijn handicap niet in staat om echt te spelen maar toch kun je aan zijn uitdrukking goed

merken dat hij er blij mee is dat er weer iets meer aandacht voor hem is. Er kwam deze week zelfs een grote glimlach op zijn gezicht. Sophie begint veel meer te spelen en geluidjes te maken en slaapt tussen de flessen door nog maar een uurtje.

Afgelopen week heb ik ook voor een jongetje gezorgd wat tijdelijk uit het kindertehuis kwam omdat hij ziek was. Een jongetje van vijf jaar die het erg moeilijk vond om weer in een andere omgeving te zijn. Hij was erg bang voor weer nieuwe mensen om hem heen. Zelf had ik het idee dat hij nog niet heel lang in het kindertehuis was want hij vroeg steeds weer om zijn moeder. De eerste dag wilde hij nauwelijks eten en hij moest veel huilen als je te dichtbij

kwam. Maar gelukkig mocht ik al gauw met hem komen spelen en gingen we samen naar de winkel om lekkere dingen te kopen die hij wel wilde eten. Samen speelgoed kopen, op spinnenavontuur op het balkon (wat hij erg spannend vond) tot pizzabroodjes en yoghurt eten in de keuken. Het was echt gezellig samen. Helaas is hij nu weer terug naar het kindertehuis waar op dit moment veel over te doen is in verband met de slechte zorg en het slaan van kinderen. Ik hoop en bid dat God voor hem zal zorgen en dat hij zal merken dat er iemand is die wel van hem houdt en dat hij dat stukje liefde heeft mogen proeven in de afgelopen week.

Kampwerk

Begin juni hebben we een kampweek (met Engels tintje) gehad in het 24uurs huis van het straatkinderproject. Hier wonen acht kinderen die vanwege slechte thuissituaties niet thuis kunnen wonen en op deze manier structuur, voldoende eten en zorg krijgen. Er is nog contact met de ouders en de kinderen zien hen ook geregeld. Met dit kamp hadden de kinderen even iets speciaals in de lange vakantieperiode van drie maanden. Het thema van de week was 'De 10 geboden.' Elke morgen leerden we twee nieuwe geboden in het Engels en ze kregen uitleg in hun eigen taal. Samen lazen we uit de bijbel, zongen we een 10 geboden lied en knutselden we. Elke dag werd er een heerlijk lunch voor ons klaargemaakt. Na de lunch leerden we basis woorden Engels en deden verschillende spelletjes. We sloten de week af met bowlen en pizza. En als verrassing hebben we een nieuwe trampoline kunnen kopen omdat de oude niet meer veilig was (met dank aan een sponsor). We hebben een super gezellige week gehad!

In juli en begin augustus hebben we vier weken kamp gehad in het zigeunerkamp van Jánosi.

Al heel wat jaren komen er twee groepen, ieder twee weken, uit Eindhoven en omgeving om samen met Viki deze kampen te organiseren. Een deel van de groep doet een bouwproject en het andere deel van de groep verzorgt een kinder-, jeugd- en moederprogramma. Ik heb dit jaar mee mogen helpen bij deze laatste groep. Elke morgen hadden we twee kindergroepen van verschillende leeftijden en de middagen waren voor de jeugd. Elke woensdagmiddag hadden we daarnaast ook nog het moederprogramma. Je kunt goed merken dat er weinig scholing en basiskennis is onder de zigeunerbevolking. Niet alleen de kinderen hadden moeite met het plakken en knippen maar ook de moeders vonden het erg lastig om te knutselen en creatief bezig te zijn.

Het waren intensieve en mooie weken, maar het was zeker niet altijd makkelijk. Het was mooi om te zien hoe de kinderen genoten van alle aandacht, hoe je sommige jongeren zag veranderen en hoe fanatiek ze meededen met de programma's. Maar tegelijkertijd schrok ik ervan hoe onverzorgd, brutaal en onbeschoft veel kinderen en tieners waren. Veel kinderen gebruikten lelijke woorden, staken middelvingers op (zelfs kinderen van nog maar drie jaar oud) en vooral de tienerjongens waren erg seksistisch. Hierdoor was het soms moeilijk om de positieve dingen te blijven zien. Ik heb geleerd dat ik juist het werk met de kleine kinderen het leukst vind.

In het zonnetje

Ook ben ik nog steeds bezig om mensen te helpen die het niet zo breed hebben. Ik probeer hen net even wat extra's te geven. Soms in de vorm van een voedselpakket of kleding maar soms ook door hen te verwennen met een etentje in een restaurant. Het is fijn om mensen even in het zonnetje te kunnen zetten. Ook nu de herfst voor de deur staat en de winter vast ook niet lang meer op zich laat wachten, hoop ik mensen te kunnen blijven helpen met voedselpakketten. Maar dit kan ik niet zonder jullie als sponsors. Bedankt voor jullie financiële steun en jullie gebeden!

Wil je meehelpen?

...om mensen die het niet zo breed hebben in het zonnetje te zetten?

Dit kan door een gift over te maken naar :

IBAN — NL64 RABO 0148 8373 52
t.n.v. CG De Wingerd
o.v.v. Children's Care Oekraïne
'voedselpakketten'

Speeltuin

Al een aantal jaar geleden hadden we het plan om een speeltuin te maken voor de kinderen in het ziekenhuis. Van de giften die we hiervoor hebben gekregen, hebben we prachtige speeltoestellen laten maken. Helaas bleek uiteindelijk dat we geen toestemming kregen om ze te plaatsen in verband met beschermd grondgebied. We zijn nog op zoek geweest naar een andere plek op het ziekenhuisterrein maar ook hiervoor waren verschillende vergunningen nodig. Aangezien we toch nauwelijks kinderen meer hadden in het ziekenhuis, heb ik gezocht naar een andere plek waar ze deze speeltoestellen konden gebruiken. In het begin van de zomer hebben we ze gedoneerd aan het zigeunerkamp in Balazher. Hier werkt een Hongaars stel, die hier een klein kerkje en schooltje hebben. De kinderen zijn er erg blij mee en genieten volop van de speeltoestellen.

Internaatwerk

Op 1 september zijn ook hier de scholen weer begonnen. Wanneer de eerste drukke schoolweken voor Viki voorbij zijn, hoop ik ook samen met haar weer de internaten te bezoeken.

Ik kijk er erg naar uit om wekelijks naar het internaat in Keresztúr te gaan waar we kinderen met een geestelijke en soms ook een lichte lichamelijke beperking wat extra aandacht mogen geven. Samen bijbel lezen, zingen en knutselen. En ook in het internaat van Beregowo hopen we dit weer te kunnen doen.

Vakantie en bezoek

Afgelopen periode mocht ik twee keer een weekendje weg om even tot rust te komen en te genieten van de prachtige natuur. Zo heb ik ook een beetje vakantie kunnen vieren en daar ben ik enorm dankbaar voor. En op dit moment kijk ik uit naar mijn ouders, zussen en nichtje die zeer binnenkort op bezoek komen.

UKRAINE 90202
Zakarpatska Oblast
Berehove/Beregszász
B. Chmelnytskoho 10/3
Jorien de Ruiter

Bidden & danken

Danken:

- Voor de fijne kampweken.
- Voor de financiële steun die ik elke keer weer mag ontvangen en die me ook de bevestiging geeft dat het goed is dat ik hier mijn werk nog mag doen.
- Voor de steun en het gebed wat ik mag ervaren.
- Voor de weekendjes weg en mijn familie die komt.

Bidden:

- Dat ik mag genieten van alle dingen die op mijn pad komen.
- Voor Gods plan en wat Hij wil dat ik doe.
- Voor het jongetje van 5 wat weer in het kindertehuis is.
- Voor de samenwerking met Viki.
- Voor het werk in het ziekenhuis, internaten en het zigeunerkamp.
- Voor wijsheid in het uitdelen en geven van voedselpakketten.
- Voor het leren van de taal (dit vind ik erg lastig).
- Voor eigen geloofsgroei en vertrouwen op God.